

Beatificació en l'Any de la fe

») Aquesta imatge parla

canònica o inhumació de les seves despulles. Hi van assistir 104 bisbes, entre els quals també el bisbe Agustí. El papa Francesc envià un missatge gravat en vídeo en el qual parlà de l'amor cristià i invità a «ser cristians concrets, amb obres i no de paraules, com els màrtirs» (podeu veure un resum de la beatificació en el vostre dispositiu mòbil, a través d'aquesta imatge «que parla», amb l'aplicació la Salle AR).

► El diumenge 13 d'octubre l'Església proclamà nous beats 522 persones assassinades durant la persecució religiosa dels anys 30 del segle passat. 34 d'aquests eren sacerdots, religiosos o religioses relacionats amb la nostra diòcesi per motiu de naixement, martiri, residència

GLOSSA

La força que guareix

La malaltia irremeiable anava fent el seu curs. La senyora que la patia pertanyia a un equip de matrimonis cristians des de feia molts anys. El grup havia parlat de la mort en algunes ocasions: que era, en certa manera, una companya de la vida. La senyora demanà de rebre la unció dels malalts. El dia acordat, unes hores abans, ho comentà a una de les infermeres, que, encoratjant-la, li va ponderar la sort de poder-ho fer amb plena consciència i amb un clar desig que naixia de la seva fe.

És ben cert que la situació de malaltia fa experimentar la feblesa i limitació de la vida. Pot comportar angouxa, tristesa, desesperació i, fins i tot, rebel·lió davant la possibilitat o la proximitat de la mort. També és una ocasió per refermar la confiança en Déu, per acceptar la realitat amb lucidesa i per tornar o retornar confiadament a Ell, sentint-se fill de la seva misericòrdia. Pot esdevenir, per tant, un veritable camí de conversió. L'Església, en aquest sagrament de la unció, encomana la persona malalta, i la pregària al Senyor la posa en les seves mans acceptant que es faci la seva voluntat. El sagrament reconforta els malalts; prepara, si és el cas, per al pas definitiu, tot enfortint els darrers moments de la vida. Sempre és llavor de vida eterna. Crist mostrarà sempre una compas-

sió i una atenció especial pels malalts: «Perquè sortia d'Ell una força que guaria tothom» (Lc 6,19). En el sagrament, aquest poder salvador continua actuant. Perquè el sagrament no és només la pregària, la Paraula, les paraules, la presència del sacerdot, de la família... És això, tot això, i molt més; i cadascun dels elements, en comunió amb els altres, fa viu Déu mateix i conforta la persona malalta.

La celebració del sagrament de la unció, senzilla i alhora intensa, fou a l'habitació de l'hospital. Els assistents, familiars directes, respongueren a les invocacions; la persona malalta resà el parenostre amb serenitat i fermesa. Va ser un parenostre comunitari. Dies després, demanà de parlar amb el sacerdot i va rebre el sagrament del perdó i l'eucaristia. Era conscient del curs de la seva malaltia, que estava fent els darrers trams de la ruta; i, malgrat els moments de temences i de dubtes humans, se sabia en mans de Déu i confiava en la seva misericòrdia. Reconfortada, vivia amb una pau que pacificava la família i els amics que la visitaven. Se sentia estimada i així ho deia, agraint les visites i preguntant-se per què l'estimaven tant persones. Quinze dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: veure i creure

La relació de contrast entre els ulls físics del cos i els ulls creients del cor dóna lloc a molts jocs de paraules i a moltes paradoxes. L'evangeli de sant Joan n'és un paradigma. Jesús va dir a sant Tomàs, que es resistia a creure: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist» (Jn 20,29).

Aquests, anomenats «felïços» per Jesús, som nosaltres, que caminem «com si veiéssim l'invisible» (així diu la Carta als Hebreus que caminava Moisès pel desert: He 11,27). No és un ardit, ni una auto-suggestió. Tampoc no caminem en la foscor absoluta, ja que la nostra vida està plena de signes, com regals de la presència de Déu, com esclatxes o reflexos de la seva llum. Aquests signes no són evidències, però remetent a una llum més intensa. Deia el beat cardinal Newman que els deixebles d'Emmaús van passar del «veure sense creure a creure sense veure» en el moment de la fracció del pa en el sopar amb Jesús. El signe que els permeté passar a la fe (creure sense veure) va consistir en la fracció del pa. A través d'ell, és a dir, l'Eucaristia, s'adonaren de la presència de Jesucrist, perquè aquesta era la forma totalment peculiar que Ell tenia d'oferir el seu amor.

Dos bons amics, J. M. Salaverri i J. S. Vila, amb una llarga i fecunda vida de sacerdots al darrere, convenien en la bellesa d'aquest poema, que va compondre en els seus darrers anys l'escriptora Ernestina de Champourcín (1905-1999). M'ho va enviar un d'ells, glosat senzillament amb aquestes paraules: «A nosaltres, els qui creiem sense veure, aquesta confiança ens ha d'estimular a aprofitar aquest temps de "creure sense veure", però il·luminat per la fe, omplint-lo d'amor al Senyor i al proïsme.»

«Em queda poc temps
amb els ulls tancats
per creure sense veure,
per anar caminant,
a les palpentes, enlluernada
—en aquest món opac—,
pel teu Verb encès.
Estimar, creure en amples
horitzons sense fi.
Quin diví regal
el d'aquesta vida a les fosques
per viure-la estimant!
No m'obris els ulls,
hi ha un cel més clar
per als qui temptegen
amb la seva fe entre les mans.»

És un ressò d'aquelles paraules de sant Pau, que, ben vençut de «caminar en la fe, sense veure-hi» (2Co 5,7), en el context del seu cèlebre himne sobre la caritat, afirmava: «Ara hi veiem de manera fosca, com en un mirall poc clar; després hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix» (1Co 13,12). Poc abans d'aquestes paraules sant Pau havia cantat les excel·lències de l'amor sobre les altres virtuts de la fe i de l'esperança. Aquestes són per al pelegrí, que camina encara en aquest món. Aquella, la caritat, és l'única que restarà en la vida eterna, perquè l'amor no acaba mai. És, per tant, la virtut que correspon a la visió cara a cara...

Llavors, si ja aquí, en aquest món, podem albirar una mica de la llum mitjançant la fe i afrontem sense defallir la vida per l'esperança, és perquè la caritat, amb la seva llum, està ja sostenint i alimentant el nostre creure i el nostre esperar.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

M. ASSUMPCIÓ PIFARRÉ

Monestir mil·lenari

El Monestir de St. Daniel de Girona (www.santdaniel.com), que està format per una petita comunitat de monges benedictines, compleix mil anys. Paradoxalment, aquest mil·lenari està *rejuvenint* la comunitat, perquè viuen, com afirma la priora, M. Assumpció Pifarré, «amb molta il·lusió, energia i responsabilitat aquesta celebració».

Què signifiquen aquests mil anys?

Per a la ciutat, per al bisbat i per a Catalunya signifiquen una redescoberta de la seva història. Donar a conèixer la contribució del monestir a la construcció de la ciutat i del país tal com el coneixem avui és un dels nostres objectius. La comunitat viu el mil·lenari amb la gran responsabilitat de ser successores de totes les monges que al llarg de mil anys han aixecat i han tingut cura del Monestir. I, sobretot, amb el gran repte de mantenir ferm, viu i actual el testimoni de fe benedictí després de tants segles.

Com viuen la fe?

La fe en Crist la vivim intensament. El mateix mil·lenari és una materialització d'aquest misteri. Com és que nosaltres, aquesta comunitat relativament petita actual, som aquí, avui, celebrant mil anys? El nostre dia a dia és d'una gran senzillesa. Estimem i ens sentim estimades. Preguem i treballem.

Com ensenyar que la fe no és autèntica si hom no se sap estimat pel Creador?

Amb el nostre propi testimoni. Qui s'apropi al Monestir serà acollit com el Crist, podrà veure i viure la senzillesa i la profunditat de les nostres vides. L'hostatgeria, l'acollida benedictina —aquest precepte benedictí— crec que pot ser una porta a la descoberta de la universalitat de l'amor del Creador.

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

La paràbola del fariseu i el publicà

El fariseu es pot gloriar d'un bagatge considerable de virtuts; només explica coses d'ell mateix i creu que, en lloar-se ell mateix, així lloa també Déu. El publicà coneix els seus pecats, sap que no es pot gloriar davant de Déu i, tot tenint-se per culpable, demana que Déu li doni la seva gràcia. Potser vol dir això que l'un representa l'ètica i l'altre la gràcia sense ètica, o la gràcia contra l'ètica?

De fet, no es tracta de la qüestió: ètica, sí o no, sinó de dues maneres de presentar-se davant Déu i davant un mateix. El fariseu, en realitat, no mira Déu, sinó només es mira ell mateix; pròpiament no necessita Déu per a res, perquè ell ja ho fa tot bé. Aquí no hi cap relació amb Déu. Déu és aquí superflu, el propi esforç ja basta. L'home es justifica ell mateix.

El publicà, en canvi, es veu ell mateix des de Déu. Ha mirat Déu i en Déu s'ha vist ell mateix. I així sap que necessita Déu i que viu de la seva bondat, una bondat que no està a la seva disposició i que no pot aconseguir pel propi esforç. Sap que necessita misericòrdia i, d'aquesta manera, de la misericòrdia de Déu aprendrà a ser misericordiós amb els altres i a fer-se així semblant a Déu.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¿Tendré tiempo para mi hijo?

Qué dilema para muchos padres y madres! Si hay que volver al trabajo, ¿dónde dejo al niño? ¿Guardería, abuelos, canguro...? Dependerá de las características del niño y de las posibilidades que tengan los padres más a mano.

Lo importante es que el tiempo que pueda dedicar a su retoño sea de calidad. En estos primeros años de la vida del niño, no importa tanto la cantidad de tiempo de dedicación, como la calidad de este tiempo. La madre, que cuando retoma al trabajo se siente culpable, que esté tranquila: el tiempo que dedica a trabajar no perjudica al niño, siempre y cuando le pueda dedicar unos mínimos servicios que podrían ser estos:

Cuando regrese a casa dedíquese totalmente al niño durante unos 15 o 20 minutos. Los hijos se adaptan con facilidad a los ritmos maternos si son lo bastante regulares, es decir, con pocos imprevistos. Los niños tienen una especie de *reloj psíquico* que les hace prever los acontecimientos que han de suceder, la hora de la llegada de la madre... Conviene que esta realice los cuidados diarios programados. Además, a partir de los dos años de edad, el hijo debe conocer el lugar de trabajo de la madre, y luego también el del padre: esto ayuda a compensar el vacío provocado por la lejanía física, y así saben que, cuando los padres no están en casa para atenderlos personalmente, es que están ganando el sustento para mantener la familia.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*. Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El cos lluminós de Jesús ressuscitat

Gaudí afina molt quan escull els símbols a la Sagrada Família. La resurrecció de Jesús, simbolitzada a la façana del naixement per l'ou i la corona, a la façana de la Passió se significa pel sepulcre buit damunt del qual seu l'àngel que anuncia a les dones la resurrecció, i pel vitrall del fons, que representa el cos lluminós de Jesús ressuscitat, visible tan sols des de

dins de la basílica. La resurrecció només és del tot comprensible des de la fe, gràcies a la intel·ligència espiritual.

Gaudí ha deixat de banda el tema de les aparicions de Jesús ressuscitat i ha preferit insistir en l'anunci de la resurrecció als vius (les dones que han anat al sepulcre) i als morts (els sants que puguen de l'hades o *sheol*, del realme de la mort). Tots convergeixen cap a la llum de la resurrecció: «Crist va morir i va tornar a la vida per ser senyor de morts i de vius» (*Rm 14,9*).

La mort i la resurrecció de Jesús com a obra redemptora, com a únic misteri pasqual, s'aprecia en el títol de la creu: «Iesus Nazarenus, Rex iudeorum» («Jesús de Natzaret, rei dels jueus»). D'aquesta manera, Gaudí, seguint la millor teologia cristiana, fa visible el lligam estret que hi ha entre la mort i la resurrecció de Jesús.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 28. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.
- 29. ■ Dimarts** [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.
- 30. ■ Dimecres** [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.
- 31. ■ Dijous** [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.
- 1. □ † Divendres** [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.
- 2. ■ Dissabte** [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.17b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.
- 3. ■ (□ Urgell) † Diumenge vinent**, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10] Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

DIUMENGE XXX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 35,12-14.16-18)

El Señor hace justicia, y en él no hay acepción de personas. No se deja influir por nadie en perjuicio del pobre, y escucha la súplica del oprimido. No menosprecia la súplica del huérfano ni el lamento insistente de las viudas. El Señor recibe benévolutamente a los que le honran; el clamor de estos hombres llega al cielo; el grito de auxilio de los desvalidos penetra más allá de las nubes y ellos no se consuelan hasta que el Altísimo no intervenga para hacer justicia a favor de los inocentes. El Señor no se entretendrá, no tardará en hacer justicia a favor de ellos.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

El fariseu i el publicà. Pintura de l'escola alemanya (s. xvi)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segona carta del apòstol san Pablo a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser sacrificado, y el momento de mi partida es inminente. He combatido bien mi combate, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe.

Ahora me aguarda la corona merecida, con la que el Señor, juez justo, me premiará en aquel día; y no sólo a mí, sino a todos los que tienen amor a su venida. La primera vez que me defendí, todos me abandonaron, y nadie me asistió. Que Dios los perdone. Pero el Señor me ayudó y me dio fuerzas para anunciar íntegro el mensaje, de modo que lo oyeran todos los gentiles.

Él me libró de la boca del león. El Señor seguirá librándome de todo mal, me salvará y me llevará a su reino del cielo. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, a algunos que, teniéndose por justos, se sentían seguros de sí mismos y despreciaban a los demás, dijo Jesús esta parábola:

«Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, un publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias, porque no soy como los demás: ladrones, injustos, adúlteros; ni como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo." El publicano, en cambio, se quedó atrás y no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo; sólo se golpeaba el pecho, diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador." Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

COMENTARI

Sóc un pecador

Diumenge passat Jesús ens ensenyava que hem de pregar sempre i amb confiança. L'ensenyament sobre la pregària continua en l'evangeli d'avui. De fet, per mitjà d'una paràbola ens contraposa la pregària de dos personatges típics de la societat jueva del temps de Jesús.

Els fariseus eren un moviment dins de la societat jueva d'aleshores. Es distingien pel seu interès d'adaptar les normes antigues de la Torà a la situació social d'aleshores i fer possible que, fins i tot en els detalls, tots poguessin viure d'acord amb la voluntat de Déu expressada en la Llei de Moisès segles enrere. També impul-

saven un moviment de santedat entre les classes populars. Els publicans constituïen un col·lectiu en l'imperi romà. Per aquest nom ens referim a les persones que aportaven el seu capital personal per tal d'avançar el pagament dels impostos que les autoritats romanes assignaven a una determinada demarcació. Ells avançaven els diners als romans i després els cobraven a la gent d'aquella demarcació amb interessos, moltes vegades abusius. Eren considerats pecadors per la manca d'escrúpols amb què actuaven.

En la seva paràbola Jesús imagina que coincideixen en el temple un fariseu i un publicà. El fariseu cerca de viure honestament i d'acord amb la normativa de la Llei de Moisès, però acaba con-

siderant-se superior a tots els altres, que no viuen de la mateixa manera, i preferit de Déu. El publicà, en canvi, reconeix la seva mala actuació: se sap pecador. Va al temple no a presumir de la seva justícia, sinó a demanar la compassió de Déu. I Déu, que veu els cors, sap que el publicà està més a prop d'ell que no pas el fariseu.

El que ens apropa a Déu no són els mèrits adquirits —som servents sense cap mèrit, ens convidava a reconèixer l'evangeli fa uns diumenges—, sinó el reconeixement de la pròpia pobresa i la necessitat que tenim de Déu i del seu perdó. Vet aquí un model de pregària cristiana que assoleix el que busca: tornar perdonat a casa.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Trobada conjunta de preveres i diaques. El passat 8 d'octubre tingué lloc la primera trobada del curs per a tot el clergat de la diòcesi. Josep Otón, doctor en història i docent a l'ISCREB, va parlar sobre «Els dinàmiques de la fe cristiana en el context actual», al voltant de l'Any de la Fe, proper ja a la seva cloenda. A més, va ser ocasió per donar informacions sobre l'actual curs 2013-2014.

Festivitat de la Mare de Déu del Pilar. El passat 12 d'octubre es va celebrar la patrona de la Guàrdia Civil amb un acte a la caserna de Sant Andreu de la Barca a les 10.30 h i la posterior eucaristia, presidida pel bisbe Agustí. Durant l'acte inicial es van beneir unes medalles commemoratives de la Mare de Déu del Pilar, que van ser lliurades a diverses personalitats, entre les quals, també el bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Sant Rarimi, compatró de Sant Feliu de Llobregat. El 12 d'octubre es recorda aquest màrtir dels primers

A punt per començar la Cadena de pregària per les Vocacions. El pòrtic d'entrada al mes de novembre serà el 31 d'octubre, a les 19 h, l'últim dijous de mes, dia en el qual es reprendrà la pregària vocacional a la capella de la Casa de l'Església. Després, durant tot el mes es portarà a terme la iniciativa de les diòcesis amb seu a Catalunya de pregar per les vocacions en forma de cadena, enguany, sota el lema «Testimonis de la fe». A la nostra diòcesi, els dies assignats per mantenir encesa la flama de la pregària són el 9, 19 i 29. Més informació a www.cadenadepregaria.cat. Simultàniament, durant tot el mes la Delegació de Pastoral Vocacional es concentrarà en visibilitzar la seva presència a l'Arxiprestat de Garraf, reunint-se amb diversos àmbits pastorals del territori.

segles del cristianisme, que la ciutat seu de la diòcesi té com a segon patró, des que l'any 1672 foren portades les relíquies del sant natural de Sardenya a la parròquia de Sant Llorenç. El bisbe Agustí va presidir l'eucaristia de les 12 h a la catedral.

Eucaristia d'acció de gràcies pels màrtirs beatificats de l'Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu. Va tenir lloc el passat 14 d'octubre, a l'església del Parc Sanitari Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat. Hi assistiren representants de l'Orde de tot el món, entre els quals el Gmà. José Luis Redrado, bisbe, que va presidir la celebració, i el superior general, Gmà. Jesús Etayo. El delegat

diocesà per a la Vida Consagrada, P. Josep M. Henríquez, osb, en representació del bisbe Agustí, també hi concelebrà. En aquesta capella es conserven les arquetes on reposen les despulles de nou germans de l'orde, beatificats recentment a Tarragona, que van donar testimoni de la seva fe a la casa que tenien a la Malva-rosa (València). També en aquesta capella dels màrtirs hi ha les restes d'altres 17 germans bea-

tificats el 25 d'octubre de 1992 per Joan Pau II.

AGENDA

Trobada amb els consells parroquials d'economia. Són convocats per part de l'Administració Econòmica del bisbat, per al proper dimarts 29 d'octubre, a les 21 h, a la Casa de l'Església, per a la presentació dels comptes de la diòcesi 2012 i donar totes les informacions pertinents en relació a la Campanya de Germanor 2013, que tindrà lloc diumenge 17 de novembre.

IV Trobada diocesana d'Animadors de Litúrgia. La Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia convida tots aquells que fan algun servei a les parròquies per fer més vives les celebracions a la trobada que tindrà lloc el 9 de novembre, de 10 a 13 h, a la Casa de l'Església. El nucli central de la reunió serà la ponència del P. Ignasi Fossas, prior de Montserrat i llicenciat en litúrgia, amb el títol «Renovació i foment de la fe, als 50 anys de la Constitució sobre la Litúrgia del Concili Vaticà II». Per a més informació: liturgia@bisbat-santfeliu.cat.

ESPIRITUALITAT

Recés de difunts dels GOA. Dissabte 16 de novembre, de 17 a 19 hores. Dirigit per Mn. Josep Serra, serà una ocasió de reflexió i pregària pels difunts dels Grups d'Oració i Amistat (GOA). A la Llar Verge de Gràcia (c/ de Les Carolines 16, Barcelona).

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: ver y creer

La relación de contraste entre los ojos físicos del cuerpo y los ojos creyentes del corazón da lugar a muchos juegos de palabras y a muchas paradojas. El evangelio de san Juan es en esto un paradigma. Jesús dijo a santo Tomás, que se resistía a creer: «¿Por qué me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto» (Jn 20,29).

Estos, llamados «dichosos» por Jesús, somos nosotros, que caminamos «como si viéramos lo invisible» (así dice la Carta a los Hebreos que caminaba Moisés por el desierto: Hb 11,27). No es una artimaña, ni una autosugestión. Tampoco caminamos en la oscuridad absoluta, pues nuestra vida está llena de signos, como regalos de la presencia de Dios, como resquicios o reflejos de su luz. Estos signos no son evidencias, pero remiten a una luz más intensa. Decía el beato cardenal Newman que los discípulos de Emaús pasaron del «ver sin creer al creer sin ver» en el momento de la fracción del pan en la cena con Jesús. El signo que les permitió pasar a la fe (creer sin ver) consistió en la fracción del pan. A través de él, es decir, la Eucaristía, se percataron de la presencia de Jesucristo, pues esta era la forma totalmente peculiar que Él tenía de ofrecer su amor.

Dos buenos amigos, J. M. Salaverri y J. S. Vila, con una larga y fecunda vida de sacerdotas a sus espaldas, convenían en la belleza de este poema, que compuso en sus últimos años la escritora Ernestina de Champourcín (1905-1999). Me lo envió uno de ellos, glosado sencillamente con estas palabras: «A nosotros, los que creemos sin ver, esta confianza nos tiene que estimular a aprovechar este tiempo de "creer sin ver", pero iluminado por la fe, llenándolo de amor al Señor y al prójimo.»

«Me queda poco tiempo
con los ojos cerrados
para creer sin ver,
para ir caminando,
a ciegas, deslumbrada
—en este mundo opaco—,
por tu Verbo encendido.
Amar, creer en anchos
horizontes sin fin.
¡Qué divino regalo
el de esta vida a oscuras
para vivirla amando!
No me abras los ojos,
hay un cielo más claro

para los que tantean
con su fe entre las manos.»

Es un eco de aquellas palabras de san Pablo, que, convencido de «caminar en la fe, no en la visión» (2Co 5,7), en el contexto de su célebre himno sobre la caridad, afirmaba: «Ahora vemos como en un espejo, en enigma, entonces le veremos cara a cara. Ahora conozco de forma parcial, pero entonces conoceré como soy conocido» (1Co 13,12). Poco antes de estas palabras san Pablo había cantado las excelencias del amor sobre las otras virtudes de la fe y de la esperanza. Estas son para el peregrino, que camina todavía en este mundo. Aquella, la caridad, es la única que quedará en la vida eterna, porque el amor no acaba nunca. Es, por tanto la virtud que corresponde a la visión cara a cara...

Entonces, si ya aquí, en este mundo, podemos vislumbrar algo de la luz mediante la fe y afrontamos sin desfallecer la vida por la esperanza, es porque la caridad, con su luz, está ya sosteniendo y alimentando nuestro creer y nuestro esperar.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat